

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marta Sawińska

Protokolant: Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2022 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy B. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

o rentę socjalną

na skutek zażalenia B. N.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 28 czerwca 2022 r. sygn. akt VII U 1981/21

postanawia:

1. **oddalić zażalenie,**

2. **zasądzić od B. N. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.**

		sędzia Marta Sawińska
--	--	-----------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z 26 sierpnia 2021 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. odmówił B. N. prawa do renty socjalnej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył B. N. wskazując na błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia przez organ rentowy.

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2022 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu odrzucił odwołanie B. N. oraz postanowił nie obciążać odwołującego zwrotem kosztów procesu na rzecz pozwanego organu rentowego.

Zażalenie po powyższe postanowienie złożył odwołujący B. N. wskazując na błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, poprzez przyjęcie, iż odwołującego nie można zaliczyć do osób całkowicie niezdolnych do pracy.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę przedmiotowej decyzji poprzez uznanie, iż B. N. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, gdzie niepełnosprawność ta powstała przed ukończeniem 18 roku życia oraz powołanie przez Sąd biegłego z zakresu psychiatrii celem wykazania, że skarżący jest osobą cierpiącą na schizofrenię paranoidalną, gdzie choroba ta czyni go osobą całkowicie niezdolną do pracy.

W odpowiedzi na zażalenie odwołującego organ rentowy wniósł o oddalenie zażalenia oraz o zasądzenie od odwołującego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika organu rentowego za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zażalenie odwołującego okazało się niezasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 477⁹ § 1 k.p.c. odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od dnia doręczenia odpisu decyzji.

Zgodnie z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny wskazuje w tym miejscu, że przedmiotowy przepis usankcjonował konieczność wykorzystania drogi postępowania administracyjnego, przed wniesieniem odwołania i badaniem legalności wydanej decyzji w postępowaniu sądowym. W ocenie Sądu Apelacyjnego cytowany powyżej przepis ma wprost zastosowanie w niniejszej sprawie. Również orzecznictwo w tym zakresie jest jednoznaczne. Sąd Apelacyjny wskazuje w tym miejscu na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r., sygn. II UZP 17/05, gdzie stwierdzono, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1-5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.). Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z orzeczeniem.

Wskazać zatem należy, że istotą omawianego postępowania w zakresie przyznania prawa do renty, jest ustalenie faktów związanych z niezdolnością do pracy. Jeśli więc wnioskodawca, wobec którego wydano orzeczenie lekarskie, nie wnosi sprzeciwu, to nie sposób przyjąć, że dopuszczalne jest jej kwestionowanie dopiero w późniejszym postępowaniu odwoławczym przed Sądem. Niewniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza bowiem, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony.

Bezspornym jest, że odwołujący w ogóle nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 23 lipca 2021 r., pomimo, że orzeczenie to zostało mu doręczone i zawierało stosowne pouczenie.

Wnioskodawca podniósł w zażaleniu, że dochował wszystkich terminów odwołania. Należy jednak zauważyć, że twierdzenie to jest bezpodstawne. Odwołujący złożył bowiem w ustawowym terminie odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 26 sierpnia 2021 r., jednakże nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 23 lipca 2021 r.

Wobec braku sprzeciwu od tego orzeczenia lekarza orzecznika, przy jednoczesnym oparciu odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, ZUS był uprawniony do wydania zaskarżonej decyzji. Brak zaś zaskarżenia orzeczenia, w zw. z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., pozbawia skarżącego możliwości odwołania się od decyzji ZUS, bowiem nie wyczerpał drogi odwoławczej w postępowaniu administracyjnym.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, iż zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego jest prawidłowe i dlatego Sąd Apelacyjny działając na podstawie art. 397 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji niniejszego postanowienia.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zasądzając od odwołującego - jako strony przegrywającej - na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym (punkt 2 postanowienia).

sędzia Marta Sawińska